

מירא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדריים-הנודר מן המבושל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מט.
הנודר מן המבושל - מותר בצלי ובשלוק.													מט.
אמר קונם תבשיל שאיני טועם - אסור במעשה קדרה רך ומותר בעבה, ומותר בביצה טורמוטא ובדלעת הרמוצה.													מט.
הנודר ממעשה קדרה - אין אסור אלא ממעשה רתחתה													מט.
אמר קונם הירוד לקדרה שאיני טועם - אסור בכל המתבשלין בקדרה.													מט.
אוסר, ואע"פ שאין ראיה לדבר - זכר לדבר, שנא': (דברי הימים ב' לה) ויבשלו (את) הפסח באש כמשפט.	תניא: רבי יאשיה:												מט.
לימא בהא קמיפלגי													מט.
הלך אחר לשון תורה	דרבי יאשיה סבר:												מט.
בנדרים הלך אחר לשון בני אדם	ותנא דילן סבר:												מט.
לא, דכולי עלמא - בנדרים הלך אחר לשון בני אדם, מר כי אתריה ומר כי אתריה, באתרא דתנא דילן - לצלי קרו ליה צלי ולמבושל קרו ליה מבושל, באתרא דר' יאשיה - אפילו צלי קרו מבושל.													מט.
והא קרא נסיב לה													מט.
אסמכתא בעלמא.													מט.
קונם תבשיל כו'.													מט.
והא מתבשיל נדר													מט.
האי תנא, כל מידי דמתאכל ביה ריפתא - תבשיל קרו ליה	אביי:												מט.
הנודר מן התבשיל - אסור בכל מיני תבשיל, ואסור בצלי ובשלוק ובמבושל, ואסור בהטריות רכות, שהחולין אוכלין בהן פיתן.	והתניא:												מט.
איני?													מט.
והא רבי ירמיה חלש, על לגביה ההוא אסיא לאסיות, הוא קרא דמחת בביתיה שבקיה ונפק, אמר: מלאך מותא אית ליה לדין בביתיה, ואנא איעול לאסאה יתיה?													מט.
לא קשיא: הא ברכיכי, הא באשוני.													מט.
הא בקרא גופיה, והא בגווייה דקרא	רבא בר עולא:												מט.
לוליבא דקרא - בסילקא, לוליבא דכיתנא - בכוחתא, ודבר זה אסור לאומרו בפני עם הארץ.	דאמר רב יהודה:												מט.
מאן חולין? רבנן.	רבא:												מט.
רבא לטעמיה													מט.
כמאן מצלינן על קצירי ועל מריעי, כמאן? כר' יוסי	דאמר רבא:												מט.
מדאמר קצירי ומריעי, שמע מינה: קצירי - קצירי ממש, מריעי - רבנן.													מט.
ומותר בעבה.													מט.
מתני' דלא כבבלאי													מט.
בבלאי טפשאי דאכלי לחמא בלחמא.	דאמר ר' זירא:												מט.
ליבא דמשאל להון להון נקדני דהוצל: הדין דייסא היכין מעלי למיכלה? דחייט בלחמא דחייט, ודשערי בלחמא דשערי, או דלמא דחייט בדשערי ודשערי בדחייט.	רב חסדא:												מט.
רבא אכליה בחסיסי.	[רבא]												מט.
רבה בר רב הונא אשכח' לרב הונא דקאכיל דייסא באצבעתיה													מט.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה	מימרא-statement † קושיא-challenge † שאלה-question † תירוץ-answer † ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדרים-הנודר מן המבושל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מט:
מאי קאכיל מר בדיה?	אמר ליה: [רבה בר רב הונא]												מט:
דייסא באצבעתא בסיים, וכל דכן בתרין, וכל דכן בתלת.	א"ל [רב הונא], הכי אמר רב:												מט:
מזמנים לך למיכל דייסא - עד פרסה, למיכל בישראל דתורא - עד תלתא פרסין.	רב לחייא בריה, וכן אמר ליה רב הונא לרבה בריה:												מט:
אמר ליה רב לחייא בריה, וכן א"ל רב הונא לרבה בריה: כל מידעם לא תפלוט קמיה רבך, לבר מן קרא ודייסא, שהן דומין לפתילתא של אבר, ואפילו קמי שבור מלכא פלוט.	רב לחייא בריה, וכן אמר ליה רב הונא לרבה בריה:												מט:
רבי יוסי ורבי יהודה, חד אכיל דייסא באצבעתיה וחד אכיל בהוצא													מט:
א"ל דאכיל בהוצא לדאכיל באצבעתיה: עד מתי אתה מאכילני צואתך													מט:
אמר ליה דאכיל באצבעתיה לדאכיל בהוצא: עד מתי אתה מאכילני רוקך													מט:
רבי יהודה ורבי שמעון אייתו לקמיהו בלוספיין, רבי יהודה אכל, ר' שמעון לא אכל													מט:
מאי טעמא לא אכיל מר?	א"ל רבי יהודה:												מט:
אלו אין יוצאין מבני מעים כל עיקר	אמר ליה ר' שמעון:												מט:
כ"ש שנסמך עליהן למחר.	אמר ליה רבי יהודה:												מט:
רבי יהודה הוה יתיב קמיה דר' טרפון													מט:
היום פניך צהובין	אמר ליה רבי טרפון:												מט:
אמש יצאו עבדיך לשדה והביאו לנו תרדין ואכלנום בלא מלח, ואם אכלנום במלח כל שכן שהיו פנינו צהובין.	אמר ליה: [רבי יהודה]												מט:
אמרה ההיא מטרוניתא לרבי יהודה: מורה ורו?													מט:
הימנותא בידא דההיא איתתא, אי טעימנא אלא קידושא ואבדלתא וארבעה כסי דפסחא, וחוגרני צידעי מן הפסח עד הצערת, אלא (קהלת ח) חכמת אדם תאיר פניו.	אמר לה: [רבי יהודה]												מט:
אמר ליה ההוא צדוקי לרבי יהודה: פניך דומין אי כמלוי רבית אי כמגדלי חזירין													מט:
ביהודאי תרוייהו אסירן, אלא עשרים וארבעה בית הכסא אית לי מן ביתא עד בי מדרשא, וכל שעה ושעה אני נכנס לכל אחד ואחד.	אמר ליה: [רבי יהודה]												מט:
רבי יהודה כד אזיל לבי מדרשא שקיל גולפא על כתפיה													מט:
גדולה מלאכה שמכבדת את בעליה.	אמר: [רבי יהודה]												מט:
רבי שמעון שקיל צנא על כתפיה													מט:
גדולה מלאכה שמכבדת את בעליה.	אמר: [רבי שמעון]												מט:
דביתהו דרבי יהודה נפקת, נקטת עמרא עבדה גלימא דהוטובי, כד נפקת לשוקא מיכסא ביה, וכד נפיק רבי יהודה לצלווי הוה מיכסי ומצלי, וכד מיכסי ביה הוה מברך: ברוך שעטני מעיל.													מט:
זימנא חדא גזר רבן שמעון בן גמליאל תעניתא, ר' יהודה לא אתא לבי תעניתא													מט:
אמרין ליה: לא אית ליה כסויא, שדר ליה גלימא ולא קביל.													מט:
דלי ציפתא ואמר ליה לשלוחא: חזי מאי איכא, מיהו לא ניחא לי דאיתנהני בהדין עלמא.	[רבי יהודה]												ג.
ר' עקיבא איתקדשת ליה ברתייה דכלבא שבוע, שמע כלבא שבוע אדרה הנאה מכל נכסיה, אזלא ואיתנסיבה ליה.													ג.
בסיתוא הוה גנו בי תיבנא, הוה קא מנקיט ליה תיבנא מן מזייה, אמר לה: אי הואי ליך רמינא ליך ירושלים דדהבא.													ג.
אתא אליהו אידימי להון כאנשא וקא קרי אבבא, אמר להו: הבו לי פורתא דתיבנא, דילדת אתתי ולית לי מידעם לאגונה.													ג.

מִמְרָא-statement קוּשְׁיָא-challenge שְׂאֵלָה-question תִּירוּק-answer רְאִיָּה-proof	חֻלְקִים-disputants נְקוּדָה מְרִכִּזִית לְסִיכּוּם וְחֻזְרָה- central point for summary and review מוֹבָאָה שֶׁל פִּיסקָה קוּדְמָת- insertion of an earlier segment מְעַשֶׂה-story
מְקַרָּא-key:	

Talmud Navigator

נדרים-הנודר מן המבושל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אמר לה ר' עקיבא לאנתתיה: חזי גברא דאפילו תיבנא לא אית ליה.												o	
אמרה ליה: זיל הוי בי רב													o
אזל תרתי סרי שנין קמי דר' אליעזר ור' יהושע. למישלם תרתי סרי שנין קא אתא לביתיה, שמע מן אחורי ביתיה דקאמר לה חד רשע לדביתהו: שפיר עביד לך אבוך, חדא, דלא דמי לך ועוד, שבקך ארמלות חיות כולהון שנין אמרה ליה: אי צאית לדילי, ליהוי תרתי סרי שנין אחרנייתא.													o
אמר: הואיל ויהבת לי רשותא איהדר לאחורי.													o
הדר אזל הוה תרתי סרי שני אחרנייתא.													o
אתא בעשרין וארבעה אלפין זוגי תלמידי, נפיק כולי עלמא לאפיה. ואף - היא קמת למיפק לאפיה. אמר לה ההוא רשיעא: ואת להיכא? אמרה ליה: (משלי יב) יודע צדיק נפש בהמתו.													o
אתא לאיתחזווי ליה, קא מדחן לה רבנן, אמר להון: הניחו לה, שלי ושלכם שלה הוא.													o
שמע כלבא שבוע, אתא ואיתשיל על נידריה ואשתריי ואשתרי.													o
מן שית מילי איעתר רבי עקיבא: מן כלבא שבוע													■
מן אילא דספינתא													■
דכל ספינתא עבדין ליה מין עינא, זימנא חדא אנשיוה על כף ימא, אתא הוא אשכחיה													o
ומן גוואא													■
דזימנא חדא היב ארבעה זוזי לספונאי, אמר להו: אייתי לי מדעם, ולא אשכחו אלא גוואא על כף ימא, אתיוה ליה, אמרו ליה: עביד מרנא עליה, אישתכח דהוה מלי דינרי, דזימנא חדא טבעת ספינתא וכולי עיסקא הוה מחזית בההוא גוואא, ואשתכח בההוא זימנא													o
דמן דסרוקיתא													■
ומן מטרוניתא													■
ומן אשתו של טורנוסרפוס													■
ומן קטיעא בר שלום.													■
רב גמדי יהיב ד' זוזי לספונאי לאתווי בהון מידעם, לא אשכחו, אתיוה ליה בהון קופא, אישתמיט על לחרתא, חפרו בתריה אשכחוה דרביע על מרגלייתא, אייתינון ליה כולהון.	[רב גמדיא]												o
אמרה ליה בת קיסר לרבי יהושע בן חנניה: תורה מפארה בכלי מכוער													o
למדי מבית אבוך, במה מניחין יין? אמרה ליה: במאני דפחרא. אמר לה: כולי עלמא בפחרא, ואתון במאני דפחרא? אתון אחיתון במאני דכספא ודהבא.	א"ל: [רבי יהושע בן חנניה]												o
אזלת ורמת חמרא במאני דכספא ודהבא, וסרי.													o
אף אורייתא כן.	אמר לה: [רבי יהושע בן חנניה]												■
אמרה ליה: והאיכא שפירין וגמירין													z
אי הו סנו הו גמירין טפי.	אמר לה: [רבי יהושע בן חנניה]												!
היא דאתיא לקמיה דרב יהודה מנהרדעא לדינא, ואיתחייבת מן דינא.													o
אמרה ליה: שמואל רבך הכי דנן?													z
ידעת ליה?	אמר לה: [רב יהודה מנהרדעא]												^
אמרה ליה: אין, גוצא ורבה כריסיה, אוכס ורבה שיניה.													!
לבוזייה קאתית, תיהוי היא אתא בשמתא פקעה ומתא.	אמר לה: [רב יהודה מנהרדעא]												o
ומותר בביצה טורמיטא.													■

מירא- statement קושיא- challenge שאלה- question תירוץ- answer ראיה- proof	חולקים- disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה- story
מקרא- key:	

Talmud Navigator

נדרים-הנודר מן המבושל	מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי ביצה טורמיטא?													א
עבדא דעביד לה שוי אלפא דינרי, דמעיל לה אלפא זימני במיא חמימי ואלפא זימני במיא קרירי, עד דמתזוטרא כי הוכי דבלעיתה, ואם אית כיבא סריך עלה, וכד נפקא ואתיא, ידע אסיא מאי סמא מתבעי ליה ובמאי מתסי.	שמואל:												א
שמואל הוה בדיק נפשיה בקולחא, עד דמסחרין אינשי ביתיה עליה שעריהון.													א
היה עושה בכלופסין - לא יאכל בבנות שבע, בבנות שבע - לא יאכל בכלופסין.	תנן התם:												א
מאי כלופסין?													א
מינא דתאיני דעבדין מנהון לפדי.													א
ההוא גברא דיהב עבדא לחבריה לאגמוריה אלפא מיני לפדי, אגמריה תמני מאה, אומניה לדינא לקמיה דרבי.													א
אבותינו אמרו נשינו טובה, אנו אפילו בעינינו לא ראינו.	אמר רבי:												א
רבי עבד ליה הלולא לר"ש ברבי, כתב על בית גננא: עשרין וארבעה אלפין ריבואין דינרין נפקו על בית גננא דין ולא אומניה לבר קפרא	[רבי]												א
אם לעוברי רצונו כך, לעושי רצונו על אחת כמה וכמה	אמר ליה: [בר קפרא]												א
אומניה	[רבי]												א
לעושי רצונו בעולם הזה כך, לעוה"ב עאכ"ו.	אמר: [בר קפרא]												א
יזמא דמחייך ביה רבי אתיא פורענותא לעלמא.													א
לא תבדיחן ויהיבנא לך ארבעין גריו חיטי	א"ל [רבי] לבר קפרא:												א
ליחזי מר דכל גריוא דבעינא שקילנא.	אמר ליה: [בר קפרא]												א
שקל דיקולא רבה חפייה כופרא וסחפיה על רישיה, ואזל ואמר ליה: ליכיל לי מר ארבעין גריו חיטי דרשינא כך.	[בר קפרא]												א
אחוך רבי													א
לאו אזהרתך דלא תבדיחך?	א"ל: [רבי]												א
א"ל: חיטי דרשינא קא נסיבנא.	אמר ליה: [בר קפרא]												א
למחר שתינא חמרא בריקודא דאבוך ובקירקני דאמך.	בר קפרא לברתיה דרבי:												א
בן אלעשה חתניה דרבי הוה ועשיר גדול הוה, אומניה לבי הלולא דרבי שמעון ברבי.													א
מאי (ויקרא כ) תועבה?	בר קפרא לרבי:												א
כל דא"ל רבי דהכין הוא תועבה, פרכה בר קפרא.													א
פרשיה את	א"ל: [רבי]												א
תיתי דביתכי תירמי לי נטלא	א"ל: [בר קפרא]												א
אתת רמיא ליה													א
קום רקוד לי דאימר לך	א"ל: [בר קפרא] לרבי:												א
הכי אמר רחמנא, תועבה - תועה אתה בה.	[בר קפרא]												א
לכסא אחרינא, א"ל: מאי (ויקרא יח) תבל?	[בר קפרא]												א
א"ל כי עניינא קדמאה	[רבי]												א
עיביד לי דאומר לך	א"ל: [בר קפרא]												א
עבד	[רבי]												א

מקרא-key: ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

Talmud Navigator

נדרים-הנודר מן המבושל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	תבל הוא - תבלין יש בה? מי שניא הדא ביאה מן כולהון ביאות?	אמר ליה: [בר קפרא]	!									
	ומאי (ויקרא יח) זימה?	אמר ליה: [בר קפרא]	^									
	עיביד כי עניינא קדמאה	אמר ליה: [בר קפרא]	o									
	עבד	[רבי]	o									
	זו מה היא.	ואמר ליה: [בר קפרא]	!									
	לא יכיל בן אלעשה למיסבל, קם ונפק הוא ואינתתיה מתמן.		o									
	מאי בן אלעשה?		^									
	לא לחנם פירז בן אלעשה את מעותיו, אלא להראות בהן תספורת של כ"ג, דכתיב: (יחזקאל מד) כסום יכסמו את ראשיהם.	דתניא:	!	■								
	כעין לולינית.	תנא:	■									
	מאי לולינית?		^									
	תספרתא יחידתא.	רב יהודה:	!									
	היכי דמי?		^									
	ראשו של זה בצד עיקרו של זה, והיינו תספורת של כהן גדול.	רבא	!									
	ובדלעת הרמוצה.	:										■
	מאי דלעת הרמוצה?											^
	קרא קרקוזאי.	שמואל:										!
	דלעת הטמונה ברמץ.	רב אשי:										!
	דלעת ארמית היא דלעת המצרית, כלאים עם היונית, כלאים עם הרמוצה	איתיביה רבינא לרב אשי, רבי נחמיה אומר:										◊
	תיובתא.											■
	הנודר ממעשה קדרה - אין אסור אלא ממעשה רתחתא											■
	אמר קונם היורד לקדרה שאני טועם - אסור בכל הנעשה בקדרה.											■
	הנודר מן היורד לקדרה - אסור ביורד לאלפס, שכבר ירד לקדרה קודם שיורד לאלפס	תניא:										◊
	מן היורד לאלפס - מותר ביורד לקדרה											◊
	מן הנעשה בקדרה - מותר בנעשה באלפס											◊
	מן הנעשה באלפס - מותר בנעשה בקדרה.											◊
	הנודר מן היורד לתנור - אין אסור אלא בפת, ואם אמר כל מעשה תנור עלי - אסור בכל הנעשים בתנור.											◊
	מן הכבוש - אין אסור אלא מן הכבוש של ירק											■
	כבוש שאיני טועם - אסור בכל הכבושים.											■
	מן השלוק - אינו אסור אלא מן השלוק של בשר											■
	שלוק שאיני טועם - אסור בכל השלוקים.											■
	אמר דכביש, מאי? דשליק, מאי? דצלי, מאי? דמליח, מאי? היכין משמע?	רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי:										◊
	תיבעי.											■
	מן הצלי - אין אסור אלא מן הצלי של בשר, דברי ר' יהודה											■

מִמְרָא-statement קוּשְׁיָא-challenge שְׁאֵלָה-question תִּירוּק-answer! רְאִיָּה-proof	חֻלְקִים-disputants נְקוּדָה מְרִכֻּזִית לְסִיכּוּם וְחֻזָּרָה- central point for summary and review מוּבָאָה שֶׁל פִּסְקָה קוּדְמָת- insertion of an earlier segment מַעֲשֵׂה-story
מְקָרָא-key:	

Talmud Navigator

נדרים-הנודר מן המבושל		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא	מאן דאמר												
צלי שאני טועם - אסור בכל הצלויים.												■	נא:
מן המליח - אין אסור אלא מן המליח של דג												■	נא:
מליח שאני טועם - אסור בכל המלוחים.												■	נא:
דג דגים שאני טועם - אסור בהן בין גדולים בין קטנים, בין מלוחים בין תפלים, בין חיים בין מבושלים, ומותר בטריט טרופה ובצי"ל												■	נא:
הנודר מן הצחנה - אסור בטריט טרופה ומותר בציר ובמוריים												■	נא:
הנודר מטריט טרופה - אסור בציר ובמוריים.												■	נא:
דג שאני טועם אסור בגדולים ומותר בקטנים, דגה שאני טועם - אסור בקטנים ומותר בגדולים, דג דגה שאני טועם - אסור בין בגדולים בין בקטנים.	תניא, רבי שמעון בן אלעזר:											◊	נא:
ממאי דדג שאני טועם גדול הוא? דכתיב: (יונה א) וימן י"י דג גדול לבלוע את יונה, והכתיב: (יונה ב) ויתפלל יונה אל י"י אלהיו ממעי הדגה	רב פפא לאביי:										⚡		נא:
הא לא קשיא, דלמא פלטיה דג גדול ובלעיה דג קטן.											!		נא:
אלא (שמות ז) והדגה אשר ביאור מתה, קטנים מתו גדולים לא מתו?												⚡	נא:
אלא, דגה - משמע גדולים ומשמע קטנים, ובנדרים הלך אחר לשון בני אדם.												!	נא:
הנודר מן הצחנה כל.												■	נא:
אמר הרי עלי ציחון, מאי?	רבינא לרב אשי:											⚡	נא:
תיבעי.												■	נא:
הנודר מן החלב - מותר בקום	[ת"ק]											◆	נא:
אוסר	רבי יוסי:											◆	נא:
מן הקום - מותר בחלב.												■	נא:
הנודר מן הגבינה - אסור בה בין מלוחה ותפלה.	אבא שאול:											■	נא:
הנודר מן הבשר - מותר ברוטב ובקיפה	[ת"ק]											◆	נא:
אוסר.	רבי יהודה:											◆	נב:
מעשה ואסר עלינו רבי טרפון בביצים שנתבשלו עמו.	אמר רבי יהודה:											○	נב:
כן הדבר, אימתי? בזמן שיאמר בשר זה עלי, שהנודר מן הדבר ונתערב באחר, אם יש בו בנותן טעם - אסור.	אמרו לו:											■	נב:
הנודר מן היין - מותר בתבשיל שיש בו טעם יין אמר קונם יין זה שאני טועם, ונפל לתבשיל, אם יש בו בנותן טעם - הרי זה אסור.												■	נב:
מן העדשים - אסור באישיש	ורמינהו: [ת"ק]											◆	נב:
מתיך	רבי יוסי:											◆	נב:
לא קשיא, מר כי אתריה ומר כי אתריה, באתרא דרבנן - קרו לחלבא חלבא ולקומא קומא, באתריה דרבי יוסי - לקומא נמי קרו ליה קומא דחלבא.												!	נב:
הנודר מן החלב - מותר בקום, מן הקום - מותר בחלב, מן החלב - מותר בגבינה, מן הגבינה - מותר בחלב, מן הרוטב - מותר בקיפה, מן הקיפה - מותר ברוטב	תניא:											■	נב:
אם אמר בשר זה עלי - אסור בו וברוטבו ובקיפו.												■	נב:
הנודר מן היין - מותר בתבשיל שיש בו טעם יין												■	נב:
אמר קונם יין זה שאני טועם, ונפל לתוך התבשיל, אם יש בו טעם יין - הרי זה אסור.												■	נב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדרי-הנודר מן המבושל		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מימרא	מאן דאמר											
הנודר מן הענבים - מותר ביין, מן הזיתים - מותר בשמן												■
אמר קונם זיתים וענבים אלו שאיני טועם - אסור בהן וביוצא מהן.												■
אלו דוקא, או שאיני טועם דוקא?	בעי רמי בר חמא:											⊕
אי ס"ד אלו דוקא, שאיני טועם למ"ל?												⚡
הא קמ"ל, דאע"ג דאמר שאיני טועם, אי דאמר אלו - מיתסר, ואי לא - לא?												!
קונם פירות האלו עלי, קונם הן לפי - אסור בחילופיהן ובגידוליהן	רבא, ת"ש:											⊕
הא ביוצא מהן - מותר												⚡
ה"ה דאפי' ביוצא מהן אסור, והא עדיפא ליה לאשמעינן, דחילופיהן כגידוליהן דמי.												!
שאיני אוכל ושאיני טועם - מותר בחילופיהן ובגידוליהן	ת"ש:											⊕
הא היוצא מהן - אסור												⚡
אידי דלא נסיב ברישא יוצא מהן, לא נסיב נמי בסיפא יוצא מהן.												!
מעשה ואסר רבי טרפון עלי ביצים שנתבשלו עמו	ת"ש, אמר ר' יהודה:											⊕
אימתי? בזמן שאמר בשר זה עלי, שהנודר מן הדבר ונתערב באחר ויש בו בנותן טעם - הרי זה אסור	אמרו לו:											⊕
באלו לא קא מיבעיא לן דדוקא הוא, כי מיבעיא לן - בשאיני טועם, דוקא או לא דוקא?												!
דג דגים שאיני טועם - אסור בהן בין גדולים בין קטנים, בין חיים בין מבושלים, ומותר בטרית טרופה ובציר	ת"ש:											⊕
וכבר יצא מהן.	רבא:											!
הנודר מן התמרים - מותר בדבש תמרים, מסתוניות - מותר בחומץ סתוניות												■
כל ששם תולדתו קרויה עליו נודר הימנו - אסור ביוצא הימנו	רבי יהודה בן בתירא:											⊕
מתירים.	חכמים:											⊕
חכמים היינו ת"ק												⚡
איכא בינייהו הדא דתניא:												!
כל שדרכו לאכול ודרך היוצא ממנו לאכול, כגון תמרים ודבש תמרים, נדר בו - אסור ביוצא ממנו, נודר מיוצא ממנו - אסור בו, כל שאין דרכו לאכול ודרך היוצא ממנו לאכול, נודר בו - אין אסור אלא ביוצא ממנו, שלא נתכוון זה אלא ליוצא ממנו.	כלל זה אר"ש בן אלעזר:											!
הנודר מן היין - מותר ביין תפוחים												■
מן השמן - מותר בשמן שומשמן												■
מן הדבש - מותר בדבש תמרים												■
מן החומץ - מותר בחומץ סתוניות												■
מן הכרישין - מותר בקפלוטות												■
מן הירק - מותר בירקות השדה, שהוא שם לוויי.												■
הנודר מן השמן בארץ ישראל - מותר בשמן שומשמן ואסור בשמן זית, ובבבל - אסור בשמן שומשמן ומותר בשמן זית	תניא:											⊕
מקום שמסתפקין מזה ומזה - אסור בזה ובוזה.												⊕
פשיטא												⚡
לא צריכא, דרובא מן חד מסתפקין, מהו דתימא איזיל בתר רובא, קא משמע לן: ספק איסורא לחומרא.												!

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question ! תירוץ-answer ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדרים-הנודר מן המבושל	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
הנודר מן הירק בשאר שני שבוע - אסור בירקות הגינה ומותר בירקות השדה, ובשיעית - אסור בירקות השדה ומותר בירקות הגינה.	[ת"ק]								◆	■	◇	גג.
לא שנו אלא במקום שאין מביאין ירק מחוצה לארץ, אבל במקום שמביאין ירק מחוצה לארץ לארץ - אסור.	רבי אבהו משום רבי חנינא בן גמליאל:								◆	■	◇	גג.
כתנאי:										■		גג.
אין מביאין ירק מן חוצה לארץ לארץ	[ת"ק]								◆	■	◇	גג.
מביאין ירק מחוצה לארץ לארץ.	רבי חנינא בן גמליאל:								◆	■	◇	גג.
מ"ט דמאן דאמר אין מביאין?									^			גג.
משום גוש.	רבי ירמיה:								!		◇	גג.
מן הכרוב - אסור באיספרגוס, מן האיספרגוס - מותר בכרוב.											■	גג.
מן הגריסין - אסור במקפה	[ת"ק]										■	גג.
מתיר	רבי יוסי:										■	גג.
מן המקפה - מותר בגריסין.											■	גג.
מן המקפה - אסור בשום	[ת"ק]										■	גג.
מתיר	רבי יוסי:										■	גג.
מן השום - מותר במקפה.											■	גג.
מן העדשים - אסור באשישים	[ת"ק]										◆	גג.
מתיר	רבי יוסי:										◆	גג.
מן האשישים - מותר בעדשים.											■	גג.
חטה חטין שאני טועם - אסור בהן בין קמה בין הפת											■	גג.
גריס גריסין שאני טועם - אסור בהן בין חייין בין מבושלין											■	גג.
קונם גריס או חטה שאני טועם - מותר לכוס חיים.	רבי יהודה:										■	גג.
חטה שאני טועם - אסור לאפות ומותר לכוס, חטים שאני טועם - אסור לכוס ומותר לאפות, חטה חטין שאני טועם - אסור בין לכוס בין לאפות. גריס שאני טועם - אסור לבשל ומותר לכוס, גריסין שאני טועם - אסור לכוס ומותר לבשל. גריסין שאני טועם - אסור בין לבשל בין לכוס.	תניא, ר' שמעון בן גמליאל:										■	גג.
הדרן עלך הנודר מן המבושל.												

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדירים-הנודר מן הירק	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
הנודר מן הירק - מותר בדלועין	[רבנן]										◆	■		
אוסר.	רבי עקיבא:										◆	■		
והלא אומר אדם לשלוחו קח לי ירק, והוא אומר לא מצאתי אלא דלועין.	אמרו לו לרבי עקיבא:										■	◊		
כן הדבר, או שמא אומר הוא לא מצאתי אלא קיטנית? אלא שהדלועין בכלל ירק, וקיטנית אינו בכלל ירק.	אמר להם: [רבי עקיבא]										■	◊		
ואסור בפול המצרי לה, ומותר ביבש.											■			
הנודר מן הירק כו'.											■			
והא מן ירק נדך											‡			
באומר ירקי קדירה עלי.	עולא:										!			
ודילמא ירק הנאכל בקדרה קאמר											‡			
באומר ירק המתבשל בקדרה עלי.											!	◊		
במאי קא מיפלגי?											^			
כל מילתא דצריך שליחא לאמלוכי עלה - לאו מיניה הוא	רבנן סברי:										■	!	◊	
כל מילתא דמימליך שליחא עלה - מיניה הוא.	רבי עקיבא סבר:										■	!	◊	
מודה רבי עקיבא לענין מלקות, שאינו לוקה.	אביי:										■		◊	
השליח שעשה שליחותו - בעל הבית מעל, לא עשה שליחותו - שליח מעל.	תנן התם:										■		◊	
מאן תנא?											^			
מתניתין דלא כרבי עקיבא	רב הסדא:										‡		◊	
כיצד? אמר לו תן בשר לאורחים ונתן להם כבד, תן כבד ונתן להם בשר - השליח מעל	דתנן:										■	‡	◊	
ואי רבי עקיבא, הא א"ר עקיבא: כל מילתא דמימליך עלה שליח - מיניה הוא, למעול בעל הבית ולא למעול שליח											‡			
אפילו תימא רבי עקיבא, מי לא מודה רבי עקיבא דצריך אימלוכי?	אביי:										!		◊	
איתמר שמעתא קמיה דרבא											○			
שפיר אמר נחמני.	אמר להון:										■			
מאן תנא דפליג עליה דרבי עקיבא?											^		◊	
רבן שמעון בן גמליאל היא											!		◊	
הנודר מן הבשר - אסור בכל מיני בשר, ואסור בראש וברגלים ובקנה ובכבד ובלב ובעופות, ומותר בבשר דגים וחגבים	דתניא: [ת"ק]										◆	■	!	◊
הנודר מן הבשר - אסור בכל מיני בשר, ומותר בראש וברגלים ובקנה ובכבד ובלב ובעופות, ואין צריך לומר בשר דגים וחגבים.	רשב"ג:										◆	■	!	◊
קרביים לאו בשר ואוכליהן לאו בר אינש	וכן היה רשב"ג אומר:										■		◊	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראייה-</p>
---	---

Talmud Navigator

נדרים-הנודר מן הירק	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אוכליהן כבשר, לענין זביני לאו בר אינש.												■
מ"ש בשר עוף לתנא קמא דאסיר? דעביד שליחא דמימליך עליה, בשר דגים נמי עביד שליחא דאי לא משכח בישרא מימליך עליה, דאמר אי לא משכחנא בישרא אייתי דגים, וליתסרן												ז
כגון שהקזו דם, דלא אכיל דגים.	אביי:											!
אי הכי, אפילו עופות נמי לא אכיל												ז
דמסוכר ואכיל בישרא דצפרא - פרח לביה כצפרא	דאמר שמואל:											ז ■
אין מקויון לא על דגים ולא על עופות ולא על בשר מליח	ותניא:											ז ■
הקזו דם - לא יאכל לא חלב ולא גבינה, ולא ביצים ולא שחליים, ולא עופות ולא בשר מליח	ותניא:											ז ■
שאני עופות, דאפשר על ידי שליחה.												!
כגון דכייבין ליה עיניה, דדגים קשין לעינים.	רבא: [עפ"י הב"ח]											!
אי הכי, אכיל דגים												ז
נו"ן סמ"ך עי"ן - נונא סמא לעינים	דהא אמר שמואל:											ז ■
ההוא סוף אוכלא.												!
הנודר מן הדגן - אסור בפול המצרי יבש, דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]											■
אינו אסור אלא בחמשת המינין	חכמים:											■
הנודר מן התבואה - אינו אסור אלא מחמשת המינין, אבל הנודר מן הדגן - אסור בכל, ומותר בפירות האילן ובריק.	רבי מאיר:											■
למימרא, דדגן כל דמידגן משמע												■
(דברי הימים ב' לא) וכפרוץ הדבר הרבו בני ישראל ראשית דגן תירוש ויצהר וכל תבואת שדה לרוב וגו', ואי אמרת: דגן כל דמידגן משמע, מאי כפרוץ הדבר הרבו?	מתיב רב יוסף:											ז
לאתווי פירות האילן וירק.	אביי:											!
הנודר מן התבואה וכו'.	רבי מאיר:											■
הכל מודים, בנודר מן התבואה, שאין אסור אלא מחמשת המינין.	רבי יוחנן:											■
שיון, בנודר מן התבואה, שאין אסור אלא מה' המינין.	תניא נמי הכי:											■
פשיטא												ז
מהו דתימא תבואה כל מילי משמע, קמשמע לן דלא משמע כל מילי.												!
וכפרוץ הדבר הרבו בני ישראל כו'.	מתיב רב יוסף:											ז
תבואה לחוד, תבואת שדה לחוד.	רבא:											!
בר מר שמואל פקיד דליתנון תליסר אלפי זוזי לרבא מן עללתא דנהר פניא												○
עללתא היכי מיקריא?	שלחה רבא לקמיה דרב יוסף:											^
מתניתין היא:	רב יוסף:											!

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדירים-הנודר מן הירק	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ושיון, בנודר מן התבואה, שאין אסור אלא מחמשת המינין.	[מתניתין]											⊖
מי דמי? תבואה לא משמע אלא מחמשת המינין, עללתא כל מילי משמע.	א"ל אביי:											⊖
אהדרוהו לקמיה דרבא												⊖
הא לא קא מיבעיא לי דעללתא כל מילי משמע, הדא הוא דאיבעיא לי: שכר בתים ושכר ספינות, מאי? מי אמרינן כיון דפחתן לאו עללתא היא, או דילמא כיון דלא ידיע פחתייהו עללתא היא?	אמר: [רבא]											⊖
אמרוה רבנן קמיה דרב יוסף												⊖
וכי מאחר דלא צריך לן, אמאי שלח לן?	אמר: [רב יוסף]											⊖
איקפד רב יוסף.												⊖
שמע רבא ואתא לקמיה במעלי יומא דכפורי. אשכחיה לשמעיה דהוה קא מזיג קמיה כסא דחמרא, אמר ליה: הב לי דאמזיג ליה אנא, יהב ליה וקא מזיג איהו כסא דחמרא.												⊖
כי קא שתי, אמר: הדין מיזגא דמי למיזגא דרבא בריה דרב יוסף בר חמא	[רב יוסף]											⊖
אמר ליה: הוא ניהו.												⊖
לא תיתיב אכרעך עד דאמרת לי פירושא דהדין מילתא מאי דכתיב: (במדבר כא) ומדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות?	אמר ליה: [רב יוסף]											⊖
כיון שעושה אדם את עצמו כמדבר שהוא מופקר לכל - תורה ניתנה לו במתנה, שנאמר: ומדבר מתנה, וכיון שניתנה לו במתנה נחלו אל, שנאמר: וממתנה נחליאל, וכיון שנחלו אל עולה לגדולה, שנאמר: ומנחליאל במות, ואם הגביה עצמו - הקב"ה משפילו, שנאמר: (במדבר כא) ומבמות הגיא, ולא עוד, אלא ששוקעין אותו בקרקע, שנאמר: (במדבר כא) ונשקפה על פני הישימון, ואם חוזר בו - הקב"ה מגביהו שנאמר: (ישעיהו ז) כל גיא ינשא.	א"ל: [רבא]											⊖
הנודר מן הדגן אסור אף בפול המצרי יבש ומותר בלח, ומותר באורז, בחילקא, בטרגיס ובטיסני.	תניא:											⊖
הנודר מן פירות השנה - אסור בכל פירות השנה, ומותר בגדיים ובטלאים, ובחלב ובביצים, ובגזלות ואם אמר גידולי שנה עלי - אסור בכולן.												⊖
הנודר מן פירות הארץ - אסור בכל פירות הארץ, ומותר בכמהין ופטריות ואם אמר גידולי קרקע עלי - אסור בכולן.												⊖
על דבר שאין גידולו מן הארץ, אומר שהכל נהיה בדברו	ורמינהי:											⊖
על המלח ועל הזמית, ועל כמהין ופטריות, אומר שהכל נהיה בדברו.	ותניא:											⊖
מירבא רבו מארעא, מינק מאוירא ינקי ולא מארעא.	אביי:											⊖
על דבר שאין גידולו מן הארץ	והא קתני:											⊖
תני: על דבר שאין יונק מן הארץ.												⊖
הנודר מן הכסות - מותר בשק וביריעה ובהמילה.												⊖
אמר קונם צמר עולה עלי - מותר להתכסות בגיזי צמר												⊖
פשתן עולה עלי - מותר להתכסות באניצי פשתן												⊖
הכל לפי הנודר, טען והזיע והיה ריחו קשה, אמר קונם צמר ופשתים עולה עלי - מותר להתכסות ואסור להפשיל לאחוריו.	רבי יהודה:											⊖

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ■ ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
---	---

נדרים-הנודר מן הירק		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
הנודר מן הכסות - מותר בשק וביריעה ובחמילה, ואסור בפונדא ובפסקיא, ובסקורטיא ובקטבליא, ואנפליא ופליניא, ומכנסים וכובע.	תניא:												◊	נה:
מאי איסקורטי?												^		נה:
כיתונא דצלא.	רבה בר בר חנה:											!		נה:
יוצאין בשק עבה ובסגוס עבה, וביריעה ובחמילה מפני הגשמים, אבל לא בתיבה ולא בקופה, ולא במחצלת מפני הגשמים	תניא:												◊	נה:
הרועים יוצאין בשקים, ולא רועים בלבד אמרו אלא כל אדם, אלא שדברו חכמים בהווה.													◊	נה:
הכל לפי הנודר כו'.	רבי יהודה:												◊	נה: <
כיצד א"ר יהודה הכל לפי הנודר? היה לבוש צמר והצר, ואמר קונם צמר עולה עלי - אסור ללבוש ומותר לטעון היה טעון פשתן והזיע, ואמר קונם פשתן עולה עלי - מותר ללבוש ואסור לטעון.	תניא:												◊	נה: